

Anna Hulačová

Jedlý, Krásný, Nezkrotný

23. 4. – 4. 6. 2022

hunt kastner

hunt kastner s potěšením představuje druhou výstavu děl Anny Hulačové v našem pražském prostoru. Umělkyně v samostatné výstavě nazvané *Jedlý, Krásný, Nezkrotný* vytvořila sochařskou instalaci novou vizi kultivované krajiny: dystopickou lyrickou divokou zahradu, která nabývá sci-fi metafyzické podoby světa. V sochařském seskupení složeném ze tří betonových a keramických soch motorů a tří rostlin ze dřeva a sklovlákna, se materialita projevuje v psychedelické podobě – organické se stává mechanickým a mechanické se stává biologickým. Genetické transformace a paradoxní vztahy mezi organickými hmotami, které vznikají v důsledku biologických a technologických propojování, vytvářejí nový vzájemně závislý ekosystém.

Hulačová se ve své práci dlouhodobě věnuje dopadu lidské činnosti na krajinu venkova a navrhuje její radikální přetvoření. Zabývá se vztahem biologie a technologie, zkoumá historické souvislosti a příčiny a zároveň uznává paradoxní vztahy, které vznikají z genetických transformací organických rostlinných tkání. V jejím surrealistickém dystopickém ráji jsou fantasmagorické "mimozemské" betonové sochy, podobající se vyřazeným zemědělským strojům, vzkříšeny a přetvořeny druhem rostlinného života, který bují v člověkem neobhospodařovaných částech naší krajiny.

Současná venkovská krajina se skládá z živých rostlin stejně jako z neživých objektů, které prostřednictvím své povědomosti změnilo naše vnímání toho, jak vlastně přirozená krajina vypadá. Není pouze stanovištěm pro živé rostliny, pěstované i divoké, je zároveň znehodnocovaná mechanickými objekty – například zemědělskými stroji opuštěnými v polích, relikvii utopické myšlenky zemědělského kolektivismu, modelu, který selhal ve svých slibech. Mutantní motorové sochy vytvořené Annou Hulačovou se podobají motorům kombajnů a traktorů, které často potkává během svých procházek v přírodě mimo Prahu, kde žije a pracuje. Jsou zapomenuté na místě a v čase. Tyto vyřazené technologické futuristické stroje se spojují s krajinou, díky organickému materiálu se přeměňují do něho samotného. Uvnitř vyrůstají rostliny a mění jejich tvar, stávají se ornamentem oživujícím neživý stroj.

Hulačová během svých výprav do venkovské krajiny pozoruje také oblasti nekultivované vegetace, která lemují cesty podél polí. Jsou to nechtěné a špatně prostupné plochy zarostlé plevelem, zejména pichlavými bodláky. Těmto *nezkrotným* invazivním rostlinám se daří vedle rozsáhlých monokulturních polí daleko od lidských obydlí. Zvěř je nemůže spást, jejich květy ale mají léčivé účinky a jako stále kvetoucí jsou k dispozici opylovačům. *Jedlými* rostlinami roztroušenými po celé krajině jsou plodiny vysazené pro lidskou spotřebu – nejčastěji pšenice, která je závislá na konstantní lidské kultivaci. V místech, kde pole navazují nebo se přibližují zahradám, jsou už lépe přístupné meziprostory, ve kterých se vyskytují i rostliny *okrasné*, jako jsou narcisy, kterým se podařilo uchytit v krajině náhodně, například vynášením zahradního odpadu za hranice pozemku. Narcis působí v divokých nekultivovaných prostorech mnohem výjimečněji než na zahradách, kde podléhá lidské kontrole.

Tyto tři rostliny reprezentují současnou kulturní krajinu a ovlivňují její podobu. Vzhledem ke své silné interaktivitě vytvářejí nový ekosystém tvořený vzájemně se překrývajícími vztahy mezi druhy, živými a neživými bytostmi, organismy, stroji a životním prostředím, jakož i širšími vztahy mezi přírodou, kulturou a sociálně-politickými strukturami. Idea tohoto ekosystému není omezena jen na biosféru, utopické stroje nebo binární či hermetické kategorie, ale funguje jako prázdné místo pro vytváření nesčetných budoucích možností.

Ve světě Hulačové je příroda chaotická, ale nekonečně obdivuhodná v její neustálé adaptabilitě a kreativě, a to i tváří v tvář své vlastní degradaci. Organismy mutují, aby se přizpůsobily stále více nehostinnému prostředí, naše okolí se proměňuje v jakousi sci-fi hybridní krajinu. Hulačová ve svém přístupu k umění vždy bořila hierarchie. Používá předměty a materiály tradičně spojované s výtvarným uměním v kombinaci s použitím užitého a lidového umění napříč kulturami, to vše v kombinaci se současnými médii a soudobou estetikou. Volba materiálu u ní neupřednostňuje odolnost před efemérností – pracuje s betonem, ale stejně tak se slámou nebo včelím voskem, zdůrazňuje svůj trvalý zájem o křehký stav světa i jednotlivce, o společnost a životní prostředí. Ve svém apokalyptickém vidění plně zahrnuje nevyhnutelnou představu o konci, zároveň hledá nové posuny a možnosti, které nám mohou poskytnout naději a stát se nástrojem pro přežití.

Patrycja Rylko

Anna Hulačová (nar. 1984, Sušice) vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze, Ateliér intermediální tvorby II u Jiřího Příhody. Je mimořádnou sochařkou, která svou tvorbou oživuje tradiční řemesla a převádí do jazyka současného umění inspiraci, kterou nachází v antických mytologiích, východních kulturách i v českých lidových tradicích a původní křesťanské symbolice. Její primárně figurativní tvorba ztělesňuje osobitou estetiku spojující starověké idoly, gotickou dřevořezbu a plošný minimalismus grafického designu a fotografie. Hulačová své práce vystavovala v mnoha institucích a na přehlídkách současného umění, včetně té poslední ve Frieze No. 9 Cork Street v Londýně, Galeria Arsenał v Białystoku, Domě umění města Brna, Art Encounters Biennial 2021 v Temešváru, MO.CO. Montpellier, Centre Pompidou v Paříži, Fondation Louis Vuitton v Paříži, Oblastní galerii Liberec, Východoslovenské galerii v Košicích, 2019 Aichi Triennial v Japonsku, Casino Luxembourg, Baltic Triennial 13, Galerii hl. města Prahy, Národní galerii Praha, a v Gdansk City Gallery. V současnosti žije a pracuje v Klučově. Instalace *Jedlý, Krásný, Nezkrotný* bude vystavena také v Basileji jako součást programu Art Basel Parcours (13. až 19. června 2022).

Rádi bychom poděkovali Ministerstvu kultury České republiky a Hlavnímu městu Praze za dlouhodobou podporu našeho programu a výtvarného umění v České republice.